

[Fraenkel.]

til noget andet end disse Spørgsmaals egen Natur? Ja, jeg deler dette Ønske af mit ganske Hjerter og for øvrigt ogsaa af min Forstand, men jeg tror ikke, det vil lykkes. Jeg tvivler om det, fordi vi her endnu ikke rigtig forstaar Betydningen af disse Spørgsmaal og derfor ikke har rigtig Interesse for dem, og ganske det samme er jo Tilfældet med Vælgerne. Man kan give os Skylden, der ikke oplyser ordentligt i disse Spørgsmaal, og nogen Skyld har vi utvivlsomt, men man kan i langt højere Grad give Pressen Skylden, for hvem Oplysningsarbejdet jo viger mere og mere tilbage, og for hvem Sensationen stadig bliver det, der skydes i Forgrunden, naturligvis med den Følge, at alting bliver interesseløst, der ikke knytter sig til en eller anden Sensation. Og da Sensation jo, som bekendt, kun i ringe Grad kan bygges over Sager, men meget mere over Personer, bliver altsaa denne sensationelle Anvendelse af Personer et meget vigtigt Led i den Opgave, Pressen tror den har. Jeg har derfor ikke stor Tiltro til, at det skal kunne lykkes. Jeg frygter for, at naar Interessen bliver helt vaagen for disse store Spørgsmaal, er det allerede for sent, saa ligger det over os ganske umiddelbart, saa enhver kan tage og føle paa det, og saa er egentlig Mulighederne for at hindre en skæbnesvanger Udvikling forspildt.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Det er egentlig hans Tale, der har bevirket, at jeg har taget Ordet. Han gik jo meget haardt paa Loven; det ærede Medlem kaldte den for Tugthuslov og Tvangslov, og han mente, at den vilde rejse Klassekampen. Naar, jeg synes ikke om denne Lov, men at den just skulde rejse Klassekampen, tror jeg dog ikke. Hvis det ærede Medlem og hans Presse og andre Dele af Pressen vilde tage noget som helst Hensyn til, hvad jeg nylig har sagt om Pressen, tror jeg, vi vilde være langt fjernere fra Klassekampen, end vi er i dette Øjeblik, og lige saa kunde vi maaske ogsaa lægge os paa Sinde ikke at tage slet saa ensidigt paa et Forslag som dette — selv om det er et vigtigt Spørgsmaal partiorganisatorisk set —, som den ærede Taler gjorde. Han

mente, at Regeringens Motiv til at forelægge dette Forslag var Ønsket om at knægte Arbejderorganisationerne, Ønsket om at slaa disse Organisationer ned. Nu ved jeg jo ikke, hvad der er den højtærede Regeringens Motiv til at forelægge dette Forslag, det kan jeg ikke vide noget om, men jeg vil sige, at det behøver ingenlunde at være det Motiv, som det ærede Medlem gik ud fra. Jeg vil endogsaa sige, der er Motiver, det kan ligge meget nærmere at pege paa end dette. Der er f. Eks. det Motiv, at det kan være en rent umiddelbar Reaktion overfor den Politik, som føres fra Fagforeningernes Side. Ethvert Menneske, der vil Fagforeningerne vel, maa allerede længe have set, at denne Politik er sørgelig. Den vidner om en ganske ualmindelig Aandsfattigdom i politisk Henseende, og det dadelværdige ved denne Politik synes at stige med Antallet af Partivælgere. Socialistisk Politik er efterhaanden skrumpet ind til den fadeste Lavspolitik fra Lavenes Forfaldstid og til en Tvang indadtil i Fagforeningerne og udadtil imod Samfundet, saa vidt de kan komme, men en Tvang, som gør, at hvis jeg skulde benytte mig af det ærede Medlems Ordbog, vilde jeg med Rette kunne tale om en Tugthuspolitik og en Tvangspolitik fra Fagforeningernes Side. Mere og mere søger man at paavirke Arbejderne ved Tvang og ved Intolerance mod anderledetænkende, hvorved det at være Medlem af en Fagforening reduceres til ganske simpelt at være et Nummer i Geledet — i hvert Fald i alle politiske Spørgsmaal og Erhvervsspørgsmaal. Vi er nu saa vidt, at vi er ved Yderpunktet af Lavpolitikken i dens Forfaldstid, hvor de lukkede Lavene. I Virkeligheden er Tilgangen til Lavene lukket; man siger: saa mange maa der komme ind og ikke flere, i Stedet for at man skulde anvende Evnerne til dog at se at finde en Politik, som udvidede Mulighederne for Anvendelse af Arbejde og dermed for en Indtræden i Lavene. Jeg tror, jeg uden Overdrivelse tør sige, at det eneste Sted i Danmark, hvor der findes Militarisme, er i de socialistiske Fagforeninger. Der er ingen Mukken i Gelederne, og der ser vi en Strafforfølgelse, som strækker sig ud over Manden til